

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 22 de maig de 1997. Comença la sessió a les 10 hores i 8 minuts. Presidix el Molt Excel·lent Senyor President Hector Villalba i Chirivella. Sessió plenària número 55. Segona i darrera reunió.

El senyor president:

Senyories, continua la sessió. Estem en el punt 13 de l'orde del dia: compareixença del president del Consell per a respondre a les preguntes d'interès general per a la Comunitat Valenciana, formulades pels grups parlamentaris.

En primer lloc, correspon formular la pregunta al sindic del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida-Els Verds.

El senyor Taberner te la paraula.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

Senyor president del Consell, el passat mes d'abril un sentència del Suprem, després de 15 anys, obligava a l'Estat a indemnitzar de manera justa a tots els damnificats de la pantanada de Tous. Però coneixen les seues senyories que des d'aquell nefast 82 per als ciutadans i ciutadanes de la Ribera, es va poder obrir una via política per a començar a fer justícia amb tots aquells que havien patit els efectes de la pantanada i es van redactar dos decrets: un Reial Decret Llei en el 93 i un altre en el 95 al que, finalment, s'anava acollint la gent, perquè la justícia si es demora durant 15 anys al final deixa de ser justícia.

Però una vegada que el Suprem obliga a l'Estat a indemnitzar adequadament i justament als damnificats de la Ribera, haurem de convenir que si la justícia no és igual per a tots també deixa de ser justícia. I és per això, senyor president, que en la pregunta que li formule vulguera conèixer quins criteris pensa defensar vosté com a president del Consell i president de la Generalitat per a què el govern d'Espanya tinga definitivament, d'acord amb la línia aprovada per eixa sentència del Suprem... com atén definitivament les indemnitzacions dels efectes catastròfics de la pantanada de Tous.

M'agradaria, senyor president, que reiterara eixa voluntat de què mitjançant un tercer reial decret llei es fera justícia, no únicament a aquells que en aquells moments encara tenien un plet amb l'Estat i que la sentència els dona la raó, sinó que es fera justícia a tots aquells, a les més de 30.000 famílies que a la Ribera van ser afectades pels efectes catastròfics de la pantanada.

Res més i gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Senyor president del Consell.

El senyor president del Consell:

Señor presidente. Señorías.

Señor Taberner, empiezo mi intervención por el final de la suya, contestando al final de la suya, diciéndole que reitero una vez más la voluntad de mi gobierno de que efectivamente sea posible, en el menor plazo de tiempo, el tercer decreto que pueda aumentar la percepción que tienen que recibir los damnificados que se acogieron a los primeros y, por tanto, corregir las desigualdades que se hayan podido producir.

Pero entrando en la cuestión que su señoría plantea, sabe que la sentencia establece que sea en ejecución de sen-

tencia donde se determine, por parte de la sala correspondiente de la audiencia, los damnificados personados que tengan derecho a esta indemnización y la cuantía que les corresponda, y que para ello, lógicamente, habrá que establecer criterios que corresponde establecer a la sala.

La sentencia se tiene que cumplir y se debe cumplir para todos aquellos afectados que no se hubieran acogido a los convenios ofertados por la administración pública, lo que pasa es que, como su señoría debe conocer, porque yo también lo conozco a través de los medios de comunicación, parece ser que el Tribunal Constitucional ha admitido a trámite el recurso de una de las personas condenadas por esa sentencia del Tribunal Supremo y, por tanto, desgraciadamente, una vez más se va a alargar el proceso y una vez más, parece ser, aunque estemos hablando de hipótesis, porque le estoy hablando, como su señoría bien conoce, por las noticias que tenemos a través de los medios de comunicación, pero si esto es así y se confirma, desgraciadamente, una vez más, los damnificados tendrán que esperar un tiempo para poder ver que se hace efectiva la indemnización que les corresponde.

En cualquier caso, lo que va a hacer la Administración central es, a través de la delegación del gobierno, en brevísimos días, terminar de cumplir sus compromisos y atender aquellos pagos que quedan pendientes, que son mínimos, que no ha podido ser o que no se han podido realizar hasta ahora por inconvenientes burocráticos, pero que la voluntad del gobierno es inequívoca de cumplir, de cumplir de forma rápida. Y coincido con su señoría en lo lamentable que supone que un ciudadano damnificado, sin ningún tipo de culpa ni de responsabilidad, después de 15 años todavía no haya podido cobrar las indemnizaciones.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor president del Consell, crega'm que em deixa profundament preocupat, profundament preocupat, senyor president.

De la seua contestació em remet al que ací hem estat discutint des de fa 15 anys: que era necessària la via política per a fer justícia als damnificats del trencament de la presa de Tous, que era la via política. I ara una sentència ve a confirmar que era absolutament necessari que l'Estat assumira políticament que ha d'indemnitzar. Ve vosté ací i em contesta que és voluntat del govern i que vosté així ho recollirà, el compliment de la sentència, que diu, a més a més, que siga la sala de l'audiència de València la qual fixe quines persones tenen dret i en quina quantia. Home, pel compliment de la sentència comprendrà vosté que no vinc jo ací a fer-li una pregunta! Les sentències del Suprem es compleixen i punt.

I dir-li, a més, que en este cas un recurs d'una de les persones condemnades davant del Suprem no invalida la sentència del Suprem i no paralitza la seua execució. En tot cas, és l'audiència en este moment a la qual li correspon fixar efectivament quines persones i en quina quantia, d'acord amb eixa sentència del Suprem, han de cobrar.

Però li insistisc. Allò que vosté, el seu partit, altres partits, també entre ells el meu, que des de l'any 82 hem intentat obrir eixa via política per a què es fera justícia, no per a aquelles 2.000 persones, curiosament se suposa que aque-

lles més acabades que han pogut aguantar durant 15 anys i renunciar a la via dels tribunals per a acollir-se a dos convenis, a dos reals decrets llei que els atorgava tota una sèrie d'indemnitzacions; ara en este moment el que li demane és si vosté no únicament ve ací a manifestar que es complisca la sentència, tal com acaba de dir fa uns dies també de manera preocupant la ministra de Justícia, el que vinc a demanar-li a vosté, com a president de la Generalitat i com a representant d'eixe poder polític valencià que vosté reclama contínuament, si defensarà davant del poder polític de l'Administració central els interessos, no d'aquells que per resolució de l'audiència de València tenen dret a cobrar, sinó de tots aquells, més de 30.000 famílies que van ser damnificades per la pantanada de Tous i que la sentència del Suprem ara, a l'hora d'actualitzar les quanties, a l'hora de reconèixer el lucre cessant, a l'hora de reconèixer els interessos de demora, atorga a aquelles que han tingut la capacitat de resistència, no acollint-se als reals decrets anteriors, els atorga unes indemnitzacions presumiblement molt superiors.

¿Vosté defensarà un tercer decret per part de l'Administració central perquè la justícia siga no únicament per a eixes 2000 persones i, per tant, 2.000 famílies acabades, sinó que coherentment amb allò que vosté ha defensat no siga vosté el que s'escape ara, com va acusar vosté en l'anterior etapa, no siga vosté el que s'escape ara del problema de Tous i defense davant de l'Administració central un tercer decret que vinga a igualar justament a les més de les 30.000 famílies afectades? És això i en eixa contundència i amb eixa claredat que li ho demane, senyor president, que es manifeste ací en esta trona, perquè, pel contrari, haurà vosté defraudat les expectatives generades en la Ribera i, en tot cas, haurà mostrat vosté una enorme incoherència amb allò que ha vingut manifestant i defensant quan vosté era oposició.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gracies, senyor Taberner.
Senyor president.

El senyor president del Consell:

Con la venia del señor presidente.
Señorías.
Señor Taberner.

Yo vengo, según su señoría, defraudando expectativas hace mucho tiempo, pero sólo para usted, porque los damnificados, esos que no se acogieron a la vía judicial, esos están contentos en estos momentos del cambio de gobierno, y esos por primera vez, y yo lo he comprobado personalmente porque he ido a hablar con ellos, por primera vez están satisfechos de que haya un gobierno que se ocupe de verdad de resolverles el problema, que es lo que estamos haciendo y se va a hacer de forma inminente.

Y sabe su señoría que el decreto al que se han acogido recientemente es infinitamente más generoso que el anterior que la administración socialista promulgó. Y sabe su señoría, además, ¿por qué lo hizo? Para no tener que cumplir una resolución del Congreso de los Diputados que iba mucho más allá, que estaba auspiciada por el Grupo Parlamentario Popular en el Congreso de los Diputados y que iba mucho más allá en términos de generosidad económica para que pudieran cobrar los damnificados.

Su señoría me despista de verdad porque creía que hablábamos no de lo obvio, no de lo sabido, no de lo conocido. Pregunte su señoría a las asociaciones de damnifica-

dos a ver si están contentas o no están contentas. ¡Pregunte su señoría! De verdad, ¡vaya a la Ribera! ¡Hable con ellos! ¡Haga lo que hacemos los demás de vez en cuando! Porque su señoría comprobará perfectamente que están contentos y encantados, aunque muy tarde, aunque muy tarde se haya resuelto su problema o esté en vías de solucionarse de forma definitiva.

Y su señoría, y me va a perdonar, de verdad, porque no deseo entrar en esto permanentemente, pero me veo obligado a recordarle que ya me hubiera gustado contar con esa intensidad y esa preocupación que hoy tiene su señoría –por lo menos con esa intensidad– en otras épocas en las que el Partido Popular, el Grupo Popular, desde la escena política, desde las instituciones públicas, lideró un tema de absoluta justicia. Porque lo que desde luego no tiene nombre es que una persona, un ciudadano, una ciudadana que se viera afectada sin ningún tipo de responsabilidad por una tragedia de ese tipo haya estado 15 años sin poder cobrar, cuando entonces no habría dinero para eso pero sí que había dinero para otras muchas cosas en este país. Y eso es lo que me hubiera gustado durante mucho tiempo oír a su señoría con esa claridad y con esa contundencia, poniéndose al lado de los ciudadanos de la Ribera.

¿Cuál es la situación en estos momentos? La situación es que o han cobrado o están a punto de cobrar el pequeño número de damnificados que quedan por cobrar, que no contentos con eso vamos a sacar –va a sacar la Administración central– un tercer decreto con unos remanentes económicos que quedaban para poder intentar corregir las desigualdades que se hayan podido producir; y que, desde luego, en el plazo de un año el gobierno de José María Aznar, el gobierno del Partido Popular ha sido capaz de dar la cara y atender a unos ciudadanos que llevaban ¡14 años!, 14 años, dándoles la espalda la administración pública, dándoles la espalda con excusas siempre, con argumentos peregrinos...

El senyor president:

Senyor president, per favor.

El senyor president del Consell:

Acabo, señor presidente.
...con argumentos peregrinos en algún caso.
Su papel, señor Taberner, cada día es más difícil, y el cambio de ubicación no justifica algunas posturas.

El senyor president:

Gracies, senyor president.
En representació del Grup Nacionaliste Unio Valenciana, per a formular la pregunta te la paraula el seu sindic, el senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gracies, senyor president.
Senyories, senyors diputats, senyor president.
Hui es un d'estos dies en que, abans de vindre a formular la pregunta, un es fa algunes reflexions internes. I, dins de la modestia d'este diputat i del grup que representa, no deixem de tindre l'orgull de diputat valencià, hereu d'estes Corts, d'unes Corts de mes de 500 anys d'història, i llamentat profundament les ofenses i menyspreus que ens fan algunes persones.

Lo que tambe tenim clar es que normalment no "ofende quien quiere sino quien pueda", dice el refrán, i falta molta categoria moral i personal a moltes persones per a ser capaç